

מסורת הש"ס

א) שנת קבלת פסחים פ"א;
ב) סוטה כ"א; א) וכן בתוס'
דמולין ז' ד"ה הסוף.

נוסחת הריב"ן

א) מא': [ב] להחיות [ג] אהרן
ואהרן: [ד] שלשים יום ואין
בך בלוס דמיר טמא יוכל
לעשות תגלחת טומאה
וקרבן טומאה ופילו לאחר
כמה ימים הס"ד וחס"ל
מה"ד ומצולץ טו':
ה) טומאה דלחמול [ו] ונגמס
הוא: [ז] כספק: [ח] כי סוטה
לניכא אלא מרי טועב
ונבעלת: [ט] דלא ידע:

הגהות הריב"ן

א) רש"י ד"ה איבעיא וכו'
ב) כן באין ק"ו הכי:
ג) ד"ה אמר רבה וכו'
אלא מרי הס"ד וזביות
טועב ונבעלת נמחק:

גיליון הש"ס

תוס' ד"ה הוסיפו
שלשים יום. כיון זה שייך
לקמן דף נו ע"ב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) רש"י ד"ה אמר רבה
וכי האי בלבד וכו' אלא
מרי כסוטה דלכא אלא מרי
טועב ונבעלת וכו'
ב) תרד"ה ע"ס וכו' מה
שהוא מטמא על כל אדם
באלה וכו' כלי' א"מ:
ג) ד"ה וסופרים וכו'
וקרבן טומאה בספק. כ"ב
ע"י א"מ:

מוסף רש"י

עצם בשעורה הלכה
וכו'. שהיה ר"ע דן קל
וחומר ממין לרביעית של
המת שהמיר מגלח על
אבלה, ק"ו מנה עם
כשעורה שזיתו מטמא בזה
מיר מגלח על גבעו ומשאל,
רביעית דמטמאה בזה,
דכתיב ועל כל נפש מת לא
יבא, אינו דין שהמיר מגלח
עליו, ואמר ליה רבי אליעזר
עקיבא ע"פ כשעורה הלכה
למשה מסיני שיהא מיר
מגלח עליו ורביעית ד
אמה צ"ל ללמוד ממנה כק"ו
ואין דין קל וחומר מהלכה,
דלא ימנה תורה שבעל פה
לדרש ב"ג ממות (שבת
קכ"ב): או: ע"פ כשעורה שהמיר מגלח על מגשה ומשאלה הלכה למשה מסיני ואין כבוד כמורה, ורביעית דמיר בזה ללמוד
ממנה כק"ו ואין דין קל וחומר מהלכה אלא מדבר כמורה (פסחים א"ב). הדרן עלך בהן גדול

בהן גדול פרק שביעי נויר

נו.

עין משפט גר מצוה

א א מיי פ"ט מהלכות
מזירות הלכה י:
ב ב ג מיי שם הל' טו
ג ופ"ד מהלכות אבות
הטומאה הל' א ופ"טו שם
הלכה ח ופ"טו שם הלכה
ז:
ד ג מיי פ"ט מהלכות
מזירות הלכה טו:

הגהות התוספות

1. כ"ל על נפש מת. 2. כ"ל
על כל נפשות.

פ"ה הרא"ש

איבעיא להו עצם כשעורה
הלכה. דנזיר מגלח עליו
דמקרא לא אתי דכתיב על
כל נפשות מת לא יבוא
דמשמע דלא הוהר"א אלא
על דבר שמתמא באהל
ורביעית הדרג בעי לאגמורי
מנה בק"ו וקא"ל ד"א אין
כאן ק"ו משום דאין דנין
ק"ו מדבר (שאינו) [שהוא]
הלכה: או דלמא רביעית
דמ הלכה מה שהיא מטמא
באהל דכתיב על כל נפשות
מת דמשמע שיעור ב'
נפשות הדיוט ב' רביעים:
ועצם כשעורה ק"ו ואתה
מת ללמוד רביעית דם
מעצם כשעורה מתוך
חומרא שיש ברביעית דם
שמתמא באהל מש"כ
בעצם כשעורה וקא"ל אין
דנין ק"ו מהלכה. פ"ה מתוך
חומרא אהל שיש ברביעית
דמ שבא מהלכה:
סליק פ"ה

פ"ה ב' נוירים שאמר להם
אחד וכו' ומיירי שהם
שנותקין שם היו
מכחישים אותו לא היה
נאמן כדאיתא בקדושין כל
האומר דעד א' בהכחשה
לא מהימן: מגלחים
ומביאים וכו' לאחר שילכו
ל' יום שלחם: אם אני הוא
הטמא קרבן טומאה (ל'
שנעשה כבר הוא שלי
וקרבן טהרה [שנעשה
מבכין] הוא שלך: וסופרים
ט) שלשים יום מיום שזר
הבי: וקרבן טומאה בספק
היינו חטאת העוף הבאה
על הספק ואינה נאכלת.
מביא חטאת העוף לספק
טומאה נזיר ואשם לא
מיידי ברכבן דמזיר לעיל
הביא חטאתו ולא הביא
אשמו מנה. נמצא זה
מביא קרבנותיו לחצאי' אם
נזיר טהור הוא דעולה
ראשונה הייתה חובה ועתה
הוא מקרב חטאת ושלימים
והזוהר חכמים לדברי בן
זומא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאין: באומר ראיתי שזרק טומאה ברישונים. שהיה מרוחק מהם ד' אמות הדשאת
לא הוה אלא תיר דהוי"ל ספק טומאה ברישות היחיד:

א) דיבור זה סובב על ספק דסופרים ל' יום שניים ומצאין קרבן טהרה וכו'. ב) דיבור זה שייך למתני' דלקמן (דף נו ע"ב) בנמת אהר מתי
וכו' דהתם מצאין קרבן טומאה מספק ועי' סוטה ה"ב וה"ג דכרי רבינו ועי' גיליון הש"ס.

גב' איבעיא להו. [א] האי דקאמרי צמתני' ר' אליעזר ור' יהושע
דאין דנין (א) ק"ו היכי קאמרי מני אמרינן וע"פ כשעורה
הלכה למשה מסיני דנזיר מגלח עליו ורביעית דם קל וחומר
מעצם כשעורה דנזיר מגלח עליו ואין דנין קל וחומר מהלכה אי
לאו צמדי דמרוייהו גמירי לה מקרא

גב' איבעיא להו לעו עצם כשעורה הלכה
ורביעית דם קל וחומר ואין דנין קל וחומר
מהלכה או דלמא רביעית דם הלכה ועצם
כשעורה קל וחומר ואין דנין קל וחומר
מהלכה ת"ש⁶ ועצם כשעורה הלכה ורביעית
דם קל וחומר ואין דנין קל וחומר מהלכה:

הדרן עלך בהן גדול

שני נוירים שאמר להן אחד ראיתי אחד
מכם שנמטא ואיני יודע איזה מכם
מגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה
ואומר אם אני הוא טמא קרבן טומאה שלי
וקרבן טהרה שלך ואם אני הוא הטהור קרבן
טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וסופרין
שלשים יום ומביאין קרבן טהרה ואומר אם
אני הוא הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן
טהרה שלך וזה קרבן טהרתי ואם אני הוא
הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך
וזה קרבן טהרתך: **גב'** קתני שני נוירים
שאמר להם ראיתי אחד מכם שנמטא ואיני
יודע איזה מכם ואמאי כל ספק טומאה ברשות
היחיד מהיבא ילפינן לה ב' מסוטה מה סוטה
בויעל ונבעלת אף כל ספק טומאה ברה"י
כגון דאיבא בי תרי אבל הכא שני נוירים
והאי דקאי גביוהו הא תלתא הוה ליה ספק
טומאה ברשות הרבים: וכל ספק טומאה
ברשות הרבים ספיקו טהור אמר רבה
בר רב הונא דבאומר ראיתי טומאה
שנזרקה ביניכם אמר רב אשי דיקא נמי
דקתני

הדרן עלך בהן גדול

שני נוירים. שקיבלו עליהם
מזירות ציחה: **שאמר להן**
אחד ראיתי אם אחד מכם שנמטא.
ה"ו נאמן צ"ל להחיותו צמחק טומאה
כל זמן שאין מכחישו אותו דהא
או הודע אליו חטאתו כתיב (ויקרא ד)
(או הודע אליו) מכל מקום: ואיני
יודע איזה מכם. משלימין לניירותן
ומגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן
טהרה צמותפות: **ואומר.** אחד מהן:

אם אני הוא כו'. ועדיין אינן מותרין
לשמות ציין לפי שיכול לומר על כל
אחד ג) שמה טמא היה ומגלחתי
שיגלח עכשיו היא תגלחת טומאה
אלא חזרין וסופרין עוד שלשים יום:
ומביאין קרבן טהרה צבדג מן
השומפות: **ואומר.** אחד מהם אם
אני הוא הטמא קרבן טומאה ה) היה
שלי וקרבן טהרה שלך וזה של עכשיו
קרבן טהרה כו' ומעכשיו מותרין
לשמות ציין: **גב' אכל הכל.** כיון דהוה תלתא שנים נוירים והאי
דקאי גבייהו אע"ג דקיימי צרה"י הויה ליה וספק טומאה צרה"ר
דספיקו טהור: **אמר רבה בר רב הונא.** כגון דקאים א' האחד צבדג
ואומר ראיתי טומאה שנזרקה לצינים מצפנים דלא הוה ליה אלא
תרי ז) כ) כצועל ונבעלת: **דיקא נמי.** דלא קאי צהדייהו דקאמרי
ואיני יודע דאלו הוה קאי צהדייהו אי אפשר דלא הוה ידע:
וקא

הוא כלומר ויציאו שניהם קרבן טהרה והא ספק טומאה צרשות הרבים דמטהרין נמי מסוטה גמרינן לה ולא ילפינן אלא
דבר שאפשר להיות והכא צודאי אחד טמא ויש לומר דספק טומאה צרשות הרבים לאו מסוטה גמרינן ליה אלא כל חד וחד
מוקמינן אחזקתיה וילפינן ליה מקרא פרק קמא דחולין (דף י'): להעמיד כל דבר אחזקתיה אף על גב דודאי אחד טמא כיון דלא
ידעינן ליה ואף על גב דצפרק קמא דחולין (ג"ז ט) למאי דקא סלקא דעתיה קאמרי התם הילכתא גמירי לה ומשמע התם דספק
טומאה צרשות הרבים קריא משום חזקה אלא נגמר מסוטה במסקנא לא קאי הכי וצמקום אחר [צריש מסכת נדה] מפורש בצורף:

זומא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאין: באומר ראיתי שזרק טומאה ברישונים. שהיה מרוחק מהם ד' אמות הדשאת
לא הוה אלא תיר דהוי"ל ספק טומאה ברישות היחיד: